

РЕШЕНИЕ

№ 25190

гр. София, 23.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4302** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от 14.04.2025г. от М. Х. Н., [дата на раждане] , гражданка на С., чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза, издаден на дата 30.03.2025г. по заявление на М. Х. Н. от 23.02.2025г.

Иска се от съда да постанови отмяната на отказа, като се твърди, че актът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Изложени са твърдения, че жалбоподателката е съпруга на Н. Я., който работи на постоянен трудов договор и има договор за наем на апартамент, поради което М. Н. и трите им деца имат намерение да останат и да живеят в България. Твърди, че по делото няма доказателства, че целта на влизането на М. Н. в България има за целта миграция към трета държава, каквито са мотивите на отказа.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й., чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, като излага съображения за това.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 18.02.2024 г. (л. 33 и 160) жалбоподателката М. Х. Н., [дата на раждане] , гражданка на С., е подала в Посолството на Република България в А., Й., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е омъжена за Я. Надал, не работи, цел на пътуването-посещение на семейство и приятели,

държава-членка, която е основна цел- България, адрес на канещото лице-гр. Х., [улица], средства за издръжка- пари в брой, представено настаняване, всички разходи покрити по време на престоя. Към заявлението са приложени: свидетелство за раждане; свидетелство за брак; извлечение от семеен граждански регистър; извлечение от регистъра за граждански статус на физически лица; заявления за кандидатстване за виза от децата и и документи за тях Решение №7009/17.06.2024г. на Председателя на ДАБ за Надал Я. да се събере на територията на Република България със съпругата си М. Н. и непълнолетните си деца; копие от документ за самоличност на Я. Н.; застраховка, копие от документ за самоличност на жалбоподателката /л.158-219 и л.33-43/ В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.153/, с което уведомяват съда, че лице с подобно име и дата на раждане- Х. Н., сирийска гражданка , не е открито да е подавало заявление за виза Д.

На 30.03.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от компетентно длъжностно лице в Посолството на Република България в А. по заявление на М. Х. Н. от 18.02.2025г. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.22 ЗЧРБ“ и допълнителни бележки-„Има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“.

От ответника е представена заповед №1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е,че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза /л.80-81/.

По делото е получено и писмо от дирекция "Миграция" МВР, която е посочила, че не изразява становище при издаване на виза Д /л.146/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е

предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая в оспорения индивидуален административен акт липсва посочване на името и длъжността на лицето, издало отказа за виза и в този смисъл не може да бъде преценено дали отказът за виза е издаден от компетентен орган.

Действително по делото са представени и приобщени като доказателства заповед №1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза /л.80-81/.

В случая безспорно е упълномощен М. Д. Г. да издава откази за визи в Посолството в А., а при отсъствието му-заместника му, но липсата на конкретно име и длъжност на лицето, подписало акта, води до невъзможност за преценка кой е автора на отказа за виза, респ. имал ли е съответните правомощия за това-не става ясно дали положения подпис е на М. Г., на заместника му или на трето лице. Наличието на двете заповеди не преодолява липсата на яснота от кого и в какво качество е издал отказа за виза, поради което оспорваният акт следва да бъде отменен като неотговарящ на изискванията на чл.59 АПК като самостоятелно отменително основание.

От друга страна, отказът се явява незаконосъобразен поради липса на мотиви – липсват както правни, така и конкретните фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за постановяване на отказа по заявлението на М. Н..

Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за

законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания.

Липсва обсъждане на представените от жалбоподателя документи и изясняване на въпроса, защо административният орган приема, че „има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“. Не е изразено никакво становище за твърдяната ненадеждност на направените от чужденеца изявления относно целта на пребиваването.

При липсата на каквито и да било фактически мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на апликанта, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в България и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от 14.04.2025г. от М. Х. Н., [дата на раждане] , гражданка на С., отказ за издаване на виза, издаден на дата 30.03.2025г. по заявление на М. Х. Н. от 23.02.2022г.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулската служба Република България в А. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: